

מסורת הש"ס

(א) וְנָחַל לַחֲמֹנוּ וְעַי חוּשׁ
וּמִנְחָתִי בְּחוֹם קְדוּשֵׁין כג:
ד"ה ורבי אֶלְעָזָר וכו'
הַעֲמִיקוּ מִשְׁנֵה זוּ בזה"ל
הַמְדִיר חֲמוֹ הַנָּחַל מִמֶּנּוּ
וְהוּא רוֹחֵה וכו' (ב) שְׂמִיךְ
(לדף פז:) א. ב"ב דף נא:
וע"ש חוס' ד"ה בַּמִּטְנֵה,

תורה אור השלם

1. וְאִשֹּׁר יָבֵא אֶת רַעְיוֹ
בִּיעָר לַחֹטֵט עֲצִים וְנִדְחָה
יָדוֹ בַּגִּזְזוֹן לִכְרֵת הָעֵץ
וְנִשֵּׁל הַבְּרוֹחַ מִן הָעֵץ
וּמִצָּא אֶת רַעְיוֹ וּמֵת
הוּא יָנוֹס אֶל אֶחָת
הָעָרִים הָאֵלֶּה וְחָיָה:
דברים יט ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר"מ וכו' לרבויו מי שהוא בלא מקצת העין בלא אבר מקצת ידיעה לאו בלא ידיעה וינימא וכו' לאו בכל ידיעה לא יהא גולה וכו' מקצת ידיעה בכל ידיעה ולא יפיר וכו' בכל ידיעה כלל ומיתות בלא ראות נמחק והד"א: (ב) ד"ה אמר רבא וכו' בכל ידיעה פליגי אלף בדוקיא דקרא: (ג) ד"ה לא שט וכו' אלף דחתנור מודר הנאה:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה הנודר וכו'
בדקמצה מעיסתה. ועיין
בתוס' שם:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א בהר"ן ד"ה וסומא כו' וכן סוגיא מיתלפא התם בפרק ואלו הן הגזילין י"ב ע"י ספר חמשה שיעות בחדושי ריטב"א למכות ט' ע"ב ותבין כוונת הר"ן במ"ש דרך סוגיא מהמתחלפות היא:

פירוש הרא"ש

ומשני הכא מעניניה
דקרא ב'ו'. כלומר לעולם
ר"מ איל בתר משמעותיה
דקרא ואי לא כתיב אלא
בלא ראות הוה ממעט
סומא אלא משום דכתיבי
תרי מייעוטי מרבה סומא

כדכרמ"ב ואשר יבא את רעהו צינר דהוה ידיע ליה (אבל) סומא
אע"פ שלא ראהו ששם הוא על ידי שמיעה ידע שהוא לשם ונימא
דחייב גלות להכי אינטרין קרא בלא ראות פרט לסומא דאין חייב
גלות: * רבי מאיר אומר בלא ראות ר' רבנא אהי סומא. שגולה
הוא אינו רואה ויבא ר' רבנא לאינטריא קרא
הכריזי מי שהוא בלא ראות * בלא
ראיית העין דלא אמר מקפת ידיעה
בכלל ידיעה ונימא דהואיל ומקפת
ידיעה לאו בכלל ידיעה לא יבא גולה
להכי אינטרין לן ריבויא דקרא
לחייבו גלות וקשיא דר"מ אדר"מ
בדמיתני קאמר רבי מאיר מקפת
ידיעה בכלל ידיעה ולא יפר והלא
קאמר לה לא אמרין מקפת ידיעה
בכלל ידיעה: אמר רבא לא קשיא
הכא מעניניה דקרא. גבי רואה
לאו במקפת ידיעה * בכלל ידיעה
פליגי רבא מדיוקא דקרא דדיק
הכי: לא יודעה סבר כל דדיק
מיעל ליער הוא. כל מי שיכול
ליכנס ליער גולה ואפי' סומא במשמע
וואתא בלא ראות דלא אינטרין דכי
היכי דמחריזי מבבל ראות ממרבי
נמי מיער והוה רבוי אחר רבוי ואין
רבוי אחר רבוי אלא לבטא ובלא
ראות ממעט לסומא: כל דבר מיער
הוא. כלומר כל שיש לו ידיעה
כשזורק אבן להיכן נופלת וסומא לאו

זכר מידע הוא: ואי אמרם בלא ראות פרט לסומא. דליתו גולה הוי מיעוט אחר מיעוט מבלי דעת ובלא ראות ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות ואחא בלא ראות ומרביה סומא: גב' לא שנו דיכול ליתן לה לא אע"ג ו הדא מורד הנאה ממנו אלא דאמר לה שפעינן זה אין לך רשות אלא מה שאת נשאת ונתמת לתוך פפיך דכיון דאמר לה הכי לא קנה בעל ויכול ליהנות מהא דמשל לאשתו הוא אורכ: אכל אמר לה מה שפרי עשי בהן. אע"ג דאמר לה שאין לבעליך רשות בהן דמי כמי שקנה הבעל מיד האב דידא אשה כיד בעלה וכמי שנמן לחמנו דמי שהרי הרשה לה בהן לנעשות מהם כל דבר ואסור הבעל בהן: ושמואל [אומר אפילו] אמר לה מה שפרי כו'. קסבר לא אמרינן יד אשה כיד בעלה: כמאן

לה העל מוות הקצוץ לה וזמנמה והותירה אין לו לבעל צאות מעיסתה כל שכן בשונה אחר שאין לו לבעל שום זכות צאות המונוס לה להוציא אותן בחפזיה וכן ה"ג יש לו לבעל זכות בהן וכדליתא ב"י חזו נהמה נהמה שהדירו הנאה לפיכך לר"ך שיאמר לה הרי המעות האלו לפיך. ודוקא דאמר לה הני מרי ישיני אבל אמר אין לבעליך רשות בהן ללה בגמר. ובי תימא אם כן כי אמר לה נמי אלף מה שאת נותנת לפיך שמתן אותם לחן פיה הרי צותה שעה אין העל יכול לזכות בהן ולכן שאת מתקבץ ויכאף בו לא מהני אותה יתהון בעל. ויכאף לא ה"ה ה"ה הקמה לגמרי אלף לאותו דבר בלדל: ג' לא ענו אלף דאמר לה מה שאין לבעליך רשות בהן אלף מה שאת נושאת ונותנת לפיך כפי האי גו

ממשעות דקדק וכוין שלא ידע שיש מפירין לא הוי קיום אכל ספא כיון שידע שיש מפירין א' ו' גיטא שאני לריסא ה"ל: מתי' המודר מהנה מחבנו ב'/. הכי מוטו הללו מוטוס א' הכי אסור אע"פ שטותן לאשמו ולעיל דמון דטותן מתנה לאחר מותר המודר ליהוט מוטו ש' ונותרת לפי' הכי פירש שם שאמר בחבלה המוטוס הללו מוטין א' מתנה דלא הוי מחנה ל' לה מה שרתי' עש' ו' והווי מחנה לכל דמי קטן יסבון עגל וכו' ו

וואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים ר"ן פת.

ואדרבה אתי שפיר דהכא והתם סבירא ליה דמקטת ידיעה לאו ככל ידיעה אבל דרבי מאיר אדרבי מאיר קשיא דהא ברישא מודה ר"מ לדיבר ציוס שלאחריו א"ע דאיכא מקטת ידיעה דהיינו שידוע שיש נגדרים אלמא מקטת ידיעה לאו ככל ידיעה דמאי דאמר בסופא לא יפר היינו משום דכיון שידוע שיש מפירין ידיעה גמורה חשיבא ליה אבל היכא דליכא אלמא מקטת ידיעה כרישא לאו כידועה חשיבא והכא אמר לרבות את הסומא אלמא חשיבא ליה מקטת ידיעה ככל ידיעה.

וקשה לי מאי קושיא שאני הכא
דקראי דייקי הכי וכי תימא הכי פריך
נגמר מינה א"כ מאי קא משני רבא
הכא מענינא דקרא וי"ל דסצינא
לן דלאו מקרא דייקי הכי ר' יהודה
ור"מ דקרא משמע הכי ומשמע ה
אלא מר אמר סבירא ומר אמר
סבירא וכל חד מסמיך ליה אי אקרא
באסמכתא בעלמא ומש"ה פריך
מינה ומשני רבא דלאו דקאס"ד
דסצינא בעלמא תלו אלא הכא
מענינא דקרא וליכא למימר נגמר
מיניה נגדירי ורוחא לא שייכי כלל.
ול"ג הכא מענינא דקרא והכא
מענינא דקרא דליתיה בעיקר נסחי
ולמאן דגריס ליה מעיקרא פרכין
נגמר מינה ומשני דהאס דייקי קראי
הכי והכא דייחי איפכא: **הכא**

מעניינא דקרא. לעולם לית ליה לרבי מאיר מקצת ידיעה ככל ידיעה ושאי הכא גבי סומא שהרג בשוגג דרבייה קרא בלא ראות פטרו לסומא דמשמע שאינו רואה כאן אבל רואה במקום אחר: **וסומא לאו בר מיעד הוא.** שאינו יכול לידע ולכוין מקום חבירו ממש ואי אמרת בלא ראות פטרו לסומא מבלי דעת נפקא ליה הילכך הוה ליה מיעוד אחר מיעוד ואינו אלל לרבות. **אם סוגיא מיתחלפא התם בפרק ואלו הן הגוליות:** **בראבי** טוור **הנה מחמת והוא רואה לתם מעות לבטא.** הא דמני מעות משום דאי היצב לה ממונות אין לריך לומר לה כלום לפי שאין לצעל זכייה בהן והיינו דתנן בפרק אין בין המודר (לעיל דף נח.) זון את אשתו ולא הזכיריהו לומר ובלבד שלא יהא לצעלין רשות בהן משום דכיון דליהו זנה במקום הצעל לית ליה לצעל שום זכות באותן ממונות שהרי אפי' נתן גור כלום וכדאמר בפרק מי שאמר הריני נזיר (נזיר דף עד): ***דקאמרה קאבזין:** הא משום הכי פני והוא רואה לתם מעות שיהיו מזוין ופסולין **(הקדוש)** דלאמרית התם ילקח בהם קרקע וצלתו אוכל פירות ומאכל וניסין לך במתנה ובלבד שלא יהא לצעלין רשות בהן אלל מה שאת נותנת חוד לא מהני דמתני' רבי מאיר היא דלאמר יד אשה כיד בעלה כדמוקי אלאמי מהני היינו טעמא משום דכיון שאין אשה זוכה בנכסים כלל עד וזה דוקא כי אמר לה מה שאת נותנת לפיך אבל אי אמר לה אלל מה ש צשיחוד לה לאיזה דבר שיהיה דלא קנה יתהון בעל כיון שאף לה לא **שאת נותנת לפיך.** כלומר כלישנא דמתני' דלאמר לה תתני על מנת א צלחוד הוא דלא קנה יתהון בעל משום שמה שתרני עשי לא מהני טפי

ש"פ אל דיע שהוא נדר מכל מקום היה לו להסיר ומה שכמוהו בספרים והוא מעמימה דקרא
ממה ואז"ש שחטו נהנה מן שון את אשמו הכהן לעיל וון את אשמו: ויברך שלא ידא
הכא שהבעל וזה בפירות הממנה שמתוך לאשמו היו כאלו נתן לבעל: גם לא שנו אלא
ידבר אלה מה שפירש הילכו אהיי נמי מה שאמר ע"מ שאין לנעילך רשות בכן: אמר אמר

עין משפט
נר מצוה

נא א מיי פ"ז מהל' נדרים הלי"ן טוש"ע יו"ד סי' רכב סעיף א':

נב ב מיי שם ופ"ג מהל' זכיה ומתנה הלי"ד סמג לאזין רמב ועשין פב טוש"ע שם וטוש"ע אה"ע סי' פה סעי' יא':

תוספות

בבלי ידע.
שאהרן
אלו וקומא וכו' בר מיע
האמיני יונא לחות אס
חבירו תמר נשמוסיה
קדמה כמבמקצין דמא
כו' קרעה כחו עשי שמע
והכרס חולל וקבור שאמי
יו' להפ: ואי אמר
בב' חלל שמע מינה לא
רעות לרבות אס הקומא
ידומה הוא לרבויו ודמי
משמעתה לא משמעת
ורבין ופירושם וכו' לא
ברקסין מה עשי במקצ'
ספרים והכל מעניניה
קדמה שמע מינה חייס
לא לרבויו: אידיה חייס
ב' תנינן דך במתנה.
ואפי' דכסה הוא חייס
לא לא חייס גורס הלל
דמק (לעיל ד' שנו) וון
אמרינו: לא שנו.
האחרונה מהשאלות נשאלת
ונתנה לתרד פד' דלא
היא המתנה שיהי לכל דבר
היכל אס אמר לא ע"מ
שאין לעצמן רשות בהם
לא קנה בעצמם רשות אס
לא מה שחצוי עשי קמי
יחול בעל וכו' וידר אמר
לא עמ גמט שאין לעצמן
רשות בהם לא אמר (לה)
לעול דא שאם פד בעלה
למדי שמונה לא נעשות
כל מה שחציה קנאם
עמ אלל כי אמר לא
מה שחל טעלה וימנה
לפין דמתנה לא ראה
גמורה לא האמיני ד אס
פד בעלה ופרי' דהלכה
רשות לגבי שמואל דמי
חצויי ראה חלל כרבי שמעי
פד' קדקדוין (ד' עג):
(ד' ע"ה):